

thers frie bevægelighed. Det forhold, at en offentlig bygge- og anlægskontrakt vedrører en tjenesteydelse, kan derfor ikke bevirke, at en begrænsning med hensyn til materialevalget, som er optaget i en meddelelse om udbud, ikke er omfattet af forbudsbestemmelserne i artikel 30.«

Efter Justitsministeriets opfattelse kan henvisningen i denne dom til artikel 95 ikke fortolkes således, at Domstolen hermed ønskede at ændre sin hidtidige faste praksis med den konsekvens, at afgiftsregler også kan rammes af artikel 30. Spørgsmålet om afgrænsningen mellem artikel 30 og artikel 95 var ikke af betydning for den konkrete sag, og bemærkningen kan ikke tillægges særlig vægt ved siden af de øvrige domme, der specielt tog stilling til spørgsmålet.

Efter Justitsministeriets opfattelse må det derfor på grundlag af domspraksis antages, at medlemslandenes afgiftslovgivning skal bedømmes efter reglerne i traktatens artikel 9 om toldlignende afgifter og artikel 95 om indenlandske afgifter, men ikke efter artikel 30-36 om mængdemæssige begrænsninger. Heraf følger endvidere, at direktivet om en informationsprocedure, der som nævnt er tilbageværet som et supplement til bestemmelserne i artikel 30-36, som udgangspunkt ikke finder anvendelse på bestemmelser i afgiftslovgivningen.

5. Denne opfattelse har været fulgt i dansk lovgivningspraksis siden direktivets vedtagelse, idet ingen afgiftslov er blevet notificeret for Kommissionen efter direktivets regler, uanset om afgiftsloven i sig selv indeholder en række tekniske specifikationer. Som eksempel kan for så vidt henvises til afgiftsfritagelsen for petroleum i beholdere på 10 liter, som blev gennemført ved lov nr. 842 fra 1988. Efter direktivets artikel 1, nr. 1, er en teknisk specifikation også en specifikation, der fastlægger karakteristika for produktets emballering, og en afgiftsændring, der er afhængig af emballagens størrelse, er derfor en teknisk specifikation. Imidlertid blev loven om afgiftsfritagelse ikke notificeret for Kommissionen. Afgiftslovgivningen indeholder talrige andre eksempler på, at afgiftskategorier er fastlagt ved hjælp af specifikationer, der ville være omfattet af direktivet, hvis ikke de netop havde været indeholdt i en afgiftslov. Som andre eksempler kan nævnes lov nr. 834 af

21. december 1988 om visse miljøafgifter, hvorefter der bl.a. svares afgift af »kemiske stoffer og produkter, der ved denne lovs ikrafttræden er godkendelsespligtige efter kapitel 7 i lov om kemiske stoffer og produkter, i emballager, der indeholder mindre end 1 kg eller 1 liter i flydende form.«

Den opfattelse af informationsproceduredirektivet, der her er redegjort for, er ikke anfægtet af Kommissionen for så vidt angår almindelige afgiftslove. Imidlertid har Kommissionen i forbindelse med den danske afgiftsfritagelse for miljøvenlige biler tilkendegivet, at en afgiftsfritagelse, der knytter sig til en teknisk specifikation af, hvad der skal forstås ved en miljøvenlig bil, er omfattet af direktivet. Kommissionen har dog ikke fastholdt sit synspunkt på en sådan måde, at spørgsmålet har været gjort til genstand for en egentlig meningsudveksling i en traktatbrudssag. Regeringen har imidlertid antaget, at der ikke forelå en notificeringsforpligtelse, idet man bl.a. baserede sig på et notat af 26. oktober 1988 fra Udenrigsministeriet.

6. En anerkendelse af en notificeringspligt ville navnlig være ødelæggende for vedtagelsen af afgiftslove, der jo normalt har en kort ikrafttrædelsesfrist.

Spørgsmålet kan rejses, om man kunne anerkende, at efterfølgende forskrifter, der afgrænser afgiftskategorierne i en afgiftslov, kan sidestilles med en teknisk forskrift i direktivets forstand. Ved overvejelserne herom må der lægges vægt på, om der er tale om en bestemmelse, der på nogen måde direkte eller indirekte kan påvirke samhandelen mellem EF-landene. Ved vurderingen af dette spørgsmål kan der lægges vægt på, om kravene retter sig til udbyderen f.eks. ved alene at pålægge udbyderen at opkræve afgift af varer, der opfylder bestemte kriterier af betydning for afgiftspåleggelse eller -beregning eller mod selve produktet, dets karakteristika m.v., herunder især terminologiske forskrifter for varen, emballering, mærkning eller etikettering. Herunder må også bestemmelser om varens brug eller ikke tilladt forbrugsmåde tages i betragtning.

I den foreliggende sag finder Justitsministeriet ikke anledning til at tage endelig stilling til, om informationsdirektivet kan antages at finde anvendelse, fordi Told- og Skattestyrelsens skrivelse til Haahr Petroleum ikke indeholder